

KAPITOLA 1

Imperiální hvězdný destruktor tiše plul temnotou vesmíru. Světla měl ztlumená a jeho obrovské podsvětelné motory žhnuly naléhavostí jeho posláání.

Muž, který stál na velitelské lávce, cítil burácení motorů ve svých botách. Naslouchal tlumenému hovoru ze šachet posádky pod sebou. Hovor zněl neklidně, stejně neklidně, jako se cítil i on sám.

Ačkoli on k tomu měl zcela odlišné důvody. Pro něj to byla soukromá záležitost, zklamání profesionála, který se musí vyrovnávat s omylnými bytostmi a vrtkavostí vesmíru, často se odmítajícího chovat podle toho, co se pokládá za vhodné a správné. Došlo k chybě, dost možná k velmi vážné chybě. A jak už to s chybami bývá, v závěsu za ní se nejspíš přiženou nepřijemné následky.

Z posádkové šachty na pravoboku zazněla tlumená kletba a on potlačil úšklebek. Na ničem z toho posádce hvězdného destruktora nezáleželo. Jejich starosti spočívaly pouze v tom, jakou práci odvedou a jestli je na konci cesty bude čekat poklepání na rameno, nebo kopanec do zadku.

Anebo se možná pouze obávali, aby podsvětelné motory nevybuchly. Na této lodi jeden nikdy nevěděl.

Přenesl svou pozornost dolů; jeho zrak opustil vznešenost hvězdných dálav a spočinul na přídi hvězdného destruktora, jež se pnula

více než kilometr před něj. Pamatoval časy, kdy při pouhém zahlédnutí jedné z těchto lodí naskočila husí kůže i těm nejodvážnějším bojovníkům a těm nejnafoukanějším pašerákům.

Ale ty časy byly snad už navždy pryč. Impérium se změnilo, ačkoli tomu samozřejmě mnoho lidí v Nové republice stále odmítalo uvěřit. Pod pevným vedením nejvyššího velitele Pellaeona Impérium podepsalo s Novou republikou mírovou smlouvu a nebylo už o nic větší hrozbou než Bothané, Korporační sektor nebo kdokoli jiný.

Díval se podél dlouhé přídě hvězdného destruktora a téměř bezděčně se usmál. Za starých časů Impéria by ovšem tahle loď vzbuzovala spíš údiv než strach.

Bylo koneckonců těžké brát jasně červený hvězdný destruktorem příliš vážně.

I přes burácení motorů za sebou uslyšel klapání bot. „Fajn, Karrde,“ zabručel Booster Terrik, když se kroky zastavily vedle něj. „Konečně opravili komunikátor. Můžeš vysílat, kdy se ti zlíbí.“

„Díky,“ řekl Talon Karrde. Otočil se zpátky k šachtám posádky a usilovně se snažil nedávat Boosterovi za vinu stav, v němž se nacházelo jeho vybavení. Starat se o imperiální hvězdný destruktorem byla pořádná dřina, pro kterou Booster nikdy neměl ani zdaleka dostatek personálu. „H'sishi?“ zavolal. „Do toho.“

[Ano, šéfitáne,] zavolala Togorianka od komunikačního panelu, a zatímco její prsty s drápy mačkaly klávesy, srst se jí nepatrně zvlínila. [Vysílání dokončeno. Mám nyní upozornit zbytek sítě?]

„Ano,“ přisvědčil Karrde. „Děkuji.“

H'sishi přikývla a obrátila pozornost zpátky k panelu.

A Karrde věděl, že udělal vše, co v této chvíli udělat mohl. Znovu se otočil čelem ke hvězdám, založil si ruce na hrudi a úporně se pokoušel o trpělivost. „Bude to dobrý,“ zamumlal Booster vedle něj. „Za půl hodiny mineme tamhleto hvězdu a budeme moct přejít na rychlost světla. V soustavě Domgrin budeme nejpozději za dva standardní dny.“

„Pokud se znovu neporouchá hyperpohon.“ Karrde mávl rukou. „Promiň. Jen jsem – rozumíš mi.“

„Jasně,“ řekl Booster. „Buď v klidu, ano? Luke a Mara nejsou žádné čerstvě vylíhlé neimoidianské larvy. Ať už se děje cokoli, nic je nezaskočí.“

„Snad ne,“ potřásl Karrde hlavou. „Jenže i Jemie může něco překvapit. Ale o to tady nejde, že? Jde o to, že jsem to zpackal. Nemám rád, když se mi to stane.“

Booster pokrčil svými mohutnými rameny. „A někdo z nás ostatních to snad má rád?“ opáčil. „Musíš se smířit s fakty, Karrde, a fakt číslo jedna je ten, že už jednoduše nemůžeš znát každého, kdo pro tebe pracuje.“

Karrde se podmračeně zahleděl ven na potměšile veselou červenou loď, která se před ním rozpínala. Ale Booster měl pravdu. Celá tahle věc se mu zcela vymkla z rukou.

Začal přitom celkem skromně, pouze navrhl, že bude poskytovat aktuální informace vůdcům Nové republiky a Impéria, aby si obě strany mohly být jisté, že proti nim ta druhá nic nechystá. A prvních pár let všechno fungovalo docela dobře.

Problémy nastaly, když se různé planetární a sektorové vlády v Nové republice probudily, užřely výhody této užitečné služby a rozhodly se, že chtějí taky na palubu. Poté, co kvůli Caamaskému dokumentu málem vypukla občanská válka, se Karrdovi nechtělo je odmítnout a se svolením svých klientů na Coruscantu a Bastionu své pole působnosti rozšířil.

Což přirozeně znamenalo, že musel rozšířit také personál. Při pohledu zpátky ho napadlo, že bylo jen otázkou času, než se stane něco takového jako tohle. Jenom si přál, aby se to nestalo Lukovi a Maře. „Možná že ne,“ řekl Boosterovi. „Ale i když nemůžu všechno zvládat osobně, pořád je to na mou zodpovědnost.“

„Aha,“ pravil Booster vědoucně. „Takže uražená pýcha?“

Karrde si přeměřil svého starého přítele pohledem. „Pověz mi, Boostere, už ti někdo řekl, že jsi opravdu protivný, když se pokoušíš o soucit?“

„Jo, párkrát už jsem to slyšel,“ zakřenil se Booster. Plácl Karrda do zad. „Pojď. Zajdeme dolů do Transisovy chodby a koupím ti drink.“

„Jen jestli dnes nápojové automaty fungují,“ zamumlal Karrde, když zamířili po velitelské lávce dozadu.

„Jo,“ připustil Booster. „To máš pravdu.“

* * *

Tahle kantýna, pomyslela si Mara Jade Skywalker, zatímco upíjela ze svého nápoje, je rozhodně jednou z těch nejpodivnějších, v jakých jsem kdy byla.

Částečně to možná bylo jejím umístěním. Kultura a styl tady na Vnější okraji se rozhodně nemohly poměřovat se standardy Coruscantu a ostatních Světů Jádra. Daly by se tím vysvětlit křiklavé tapety a starobylá elektroinstalace, která se vinula kolem moderních nápojových automatů, stejně jako výzdoba, jež sestávala zejména z vyleštěných součástek starých droidů z doby před klonovými válkami.

Zato nerozbitné džbánky, těžký kamenný stůl, u něhož seděla, a zahlazené šrámy po blasterových výstřelech ve stěnách a na stropě byly více než výmluvné. Až se uprostřed přestřelky štamgasti vrhnou pod stoly, budou chtít, aby jim tyto stoly poskytl nějakou ochranu. A nebudou při tom chtít sedět na střepech z rozdrčeného nádobí.

Pro velmi hlasitou a velmi nelibozvučnou hudbu však žádný logický výklad neexistoval.

Na rameni ucítila závan vzduchu a zpoza ní se vynořil podsaditý muž, který se protlačoval nepřehledným davem. „Omlouvám se,“ zahučel, když obešel stůl a hodil svým mohutným tělem do křesla naproti ní. „Obchody, obchody, obchody. Člověk od nich nemá chvíli klid.“

„To ne,“ souhlasila Mara. Neoklamal ji ani na vteřinu; i bez Síly by dokázala postřehnout neupřímnost, která se skrývala za jeho hlučnými slovy a spěchem. Jerf Huxley, velký pašerák a malý postrach Vnějšího okraje, plánoval něco nekalého.

Zbývala otázka, jak moc nekalé to bude.

„Jo, je tu celkem blázinec,“ pokračoval Huxley a hlasitě si lokl nápoje, který tu zanechal, když vyrazil na tajemnou schůzku, jež jej odvedla od jejich stolu. „Ale to vy samozřejmě víte. Nebo aspoň dřív

jste to věděla.“ Podíval se na ni přes okraj svého džbánku. „Co je tu k smíchu?“

„Ale nic,“ odpověděla Mara a ani se neobtěžovala skrýt úsměv, který upoutal jeho pozornost. „Jenom mě napadlo, jaký jste důvěřivý člověk.“

„Co tím myslíte?“ zamračil se.

„Váš nápoj,“ řekla Mara a ukázala na jeho džbánek. „Odejdete si pryč a necháte ho tu se mnou, a sotva se vrátíte, vyzunknete ho a ani vás nenapadne, že bych vám do něj mohla něco přidat.“

Huxley našpulil rty a Mara v Síle ucítila jeho zlost. O džbánek si nedělal starosti, protože měl Maru pod dohledem po celou dobu, co byl pryč. A nechtěl, aby se to dozvěděla. „No dobře, fajn,“ řekl a s třesknutím postavil džbánek na stůl. „Přestaneme si hrát. Tak povídejte. Proč jste tady?“

Mara věděla, že před takovýmto člověkem nemá smysl nic zastírat. „Poslal mě Talon Karrde,“ řekla. „Chtěl, abych vám poděkovala za to, jak jste nám vy a vaše organizace během posledních deseti let pomáhali, a abych vám oznámila, že vašich služeb už nebude zapotřebí.“

Huxley ani nemrkl. Očividně to celou dobu předvídal. „Odkdy?“

„Odted,“ odpověděla Mara. „Díky za drink, už musím jít.“

„Ne tak rychle,“ řekl Huxley a zvedl ruku.

Mara ztuhla, napůl zvednutá z křesla. V rukou tří mužů, kteří stáli za Huxleym u baru a naoko si hleděli svého, se náhle objevily blastery. Blastery, které – což nebylo překvapivé – mířily na ni. „Sedněte si,“ přikázal.

Mara opatrně klesla zpátky do křesla. „Chtěl jste ještě něco?“ zeptala se vlídně.

Huxley znovu pokynul rukou, tentokrát důrazněji, a nelibozvukná hudba rázem ustala. Stejně jako veškerý hovor. „Takže takhle je to, co?“ řekl Huxley tiše. I klidný hlas zněl v tichu mezi potlučenými zdmi jako rána z děla. „Karrde nás prostě odkopne – jenom tak?“

„Předpokládám, že čtete zprávy,“ odušila Mara nevzrušeně. Všude kolem sebe cítila soustředěné nepřátelství. Huxley tohle místo očividně zaplnil svými kumpány a spojenci. „Karrde se rozhodl

pověsit pašeráctví na hřebík. Už před třemi lety. Už vaše služby nepotřebuje.“

„Á, tak on nás nepotřebuje,“ odfrkl si Huxley. „A co naše vlastní potřeby?“

„Nevím,“ pokrčila Mara rameny. „Co potřebujete?“

„Možná si nepamatuješ, jak to chodí na Vnějších okraji, Jade,“ zasyčel Huxley a naklonil se přes stůl k ní. „Ale tady venku nemůžeš hrát na tři strany. Pracuješ pro jednu skupinu a tečka, nebo nepracuješ vůbec. Kosmoblouky jsme za sebou spálili před lety, když jsme začali pracovat pro Karrda. Jestli z toho teď vycouvá, co budeme dělat?“

„Zřejmě si budete muset najít nové spojence,“ doporučila mu Mara. „Podívejte, vy jste museli vědět, že se tahle chvíle blíží. Karrde nedělal žádné tajnosti s tím, jakou cestou se chce vydat.“

„Jo, jasně,“ odsekl Huxley opovržlivě. „Jako by mu někdo věřil, že se vážně napraví.“

Vztyčil se. „Chceš vědět, co potřebujem? Fajn. Potřebujem výpomoc, než se nám podaří navázat obchody s někým jiným.“

A bylo to tady: jednoduchý a přímočarý útok na peněženku. Nic rafinovaného. „Kolik?“ zeptala se.

„Pět set tisíc kreditů,“ vyštěkl Huxley a ret se mu nepatrně zkroutil. „V hotovosti.“

Mara udržovala svou tvář bez výrazu. Čekala něco podobného, ale požadovaná suma byla daleko za rozumnou hranicí. „A kde mám podle vás tuhle malou výpomoc vzít?“ zeptala se. „Tolik peněz po kapsách nenosím.“

„Nedělej hloupou,“ zavrčel Huxley. „Víš stejně dobře jako já, že na Gonmoru má Karrde sektorovou zúčtovací banku. Tam budou mít všechny kredity, který potřebujeme.“

Hrábl do kapsy a vytáhl příruční blaster. „Zavolaš tam a povíš jim, ať nám je přivezou,“ řekl a přes stůl jí namířil blaster do tváře. „Půl milionu. Okamžitě.“

„To jistě.“ Mara držela ruce tak, aby byly vidět, a nenuceně se ohlédla za sebe. Všimla si, že většina nepašeráckých štamgastů se už z kantýny potichu vytratila, nebo se shlukla po obou stranách sporu

do skupin a držela se daleko mimo dosah možné palby. Bezprostřednější nebezpečí hrozilo od skupiny zhruba dvaceti lidí a ne-lidí, kteří udělali půlkruh přímo za ní a všichni jí mířili zbraněmi na záda.

A všichni také jevíli různý stupeň ostražitosti, povšimla si s určitým zlomyslným pobavením. Její pověst ji očividně předcházela. „Dal jste dohromady zajímavou bandu, Huxley,“ poznamenala, když se obrátila zpátky k pašeráckému šéfovi. „Ale snad si doopravdy nemyslíte, že jste vybaven pro boj s Jediim?“

Huxley se usmál, a byl to velmi zlověstný úsměv. Vzhledem k okolnostem byl vlastně až překvapivě zlověstný. „Ale jo, myslím si to,“ přisvědčil a zvýšil hlas: „Batsi?“

Nastala krátká pauza. Mara vyslala Sílu, ale dokázala vycítit pouze očekávání davu, které náhle prudce vzrostlo.

A pak se z druhé strany místnosti napravo před ní ozvalo mechanické zaskřípění. Část podlahy ve špatně osvětleném koutě na druhém konci baru se začala ztěžka zvedat ke stropu, čímž odhalila výtah na sudy s nápoji, který sem stoupal ze skladu. Současně se v něm začalo objevovat cosi z kovu, jehož lesk tlumila patina stáří.

Mara se zamračila a snažila se očima proniknout šerem. Ta věc byla vysoká a štíhlá. Dvě paže, které jí vybíhaly z boků, jí propůjčovaly nepříliš humanoidní tvar a ještě zvýrazňovaly její mechanický původ. Ten design připadal Maře povědomý, ale po dobu několika sekund ho nedokázala nikam zařadit. Výtah stoupal výš a výš a ve spodku dlouhého trupu se ukázaly výčnělky ve tvaru kyčelní kosti a trojice zahnutých nohou, které se pod nimi rozpínaly do stran.

A pak jí to najednou došlo.

Ta věc byla droideka z doby před klonovými válkami – jeden z útočných droidů, kteří kdysi byli chloubou armády Obchodní federace.

Pohlédla zpět na Huxleyho a spatřila, že jeho úsměv se roztáhl do úšklebku. „Je to tak, Jade,“ posmíval se. „Moje vlastní bojová droideka zaručeně dokáže usmažit i Jediho. Vsadím se, žeš nečekala, že tady jednu uvidíš.“

„Ne, nečekala,“ připustila Mara, a když výtah se skřípěním zastavil, zkušeným okem si droideku prohlédla. Uvědomila si, že droid

sem dorazil rozvinutý v bojovém postoji, a ne sbalený do kompaktní kulové formy, která se používala pro přesuny. To mohlo znamenat, že už nemůže dobře manévrovat.

Znamenalo to také, že nemůže pohybovat zbraněmi? Zkusmo se opřela v křesle.

Chvilku se nedělo nic. Pak droideka pohnula rukou a její dvojité blastery změnily úhel, aby napodobily Mařin pohyb.

Takže zbraně se skutečně mohly pohybovat, ačkoli je zřejmě někdo ovládal ručně na dálku a neřídil je centrální počítač nebo něco uvnitř samotné droideky. V matném světle nerozeznávala, jestli její vestavěný ochranný štít funguje, nebo ne, ale téměř na tom nezáleželo. Ta věc byla ozbrojená, obrněná a mířila přímo na ni.

Huxley měl pravdu. Dokonce i tehdejší Jediové se raději klidili těmhle věcem z cesty.

„Ale měla jsem to čekat,“ pokračovala, když se znovu obrátila k Huxleymu. „Na tomhle místě je plno starých droidů. Někomu se klidně mohlo podařit vyhrabat dost dílů a sestavit napodobeninu droideky ke strašení lidí.“

Huxleyho pohled ztvrdl. „Zkus nějakou levárnu a hned zjistíš, jak dobrá napodobenina to je.“ Přejel očima skupinu náhodných přihlížejících po své pravici a upřel zrak na někoho v davu. „Ty – Sinkere!“

Z chumlu mužů vystoupil kluk, kterému mohlo být tak šestnáct let. „Ano, pane?“

Huxley mu pokynul k Maře. „Seber jí světelný meč.“

Kluk na Maru vyvalil oči. „Mám jí sebrat – eh –?“

„Seš hluchej?“ rozkřikl se Huxley. „Čeho se bojíš?“

Sinker několikrát němě otevřel ústa, pokradmu pohlédl na Maru, viditelně polkl a pak váhavě vykročil kupředu. Mara ho bez hnutí sledovala. Jeho nervozita s každým krokem rostla, a když došel až k ní, viditelně se třásl. „Ehm... já... Moc se omlouvám, madam, ale –“

„Prostě jí ho seber!“ zahřměl Huxley.

Jediným zoufalým pohybem si Sinker dřep, odepnul jí světelný meč z opasku a odpotácel se s ním zpátky. „No vida,“ řekl Huxley jízlivě. „Nakonec to nebylo tak těžký, co?“

„Ale bylo to celkem zbytečné,“ prohodila Mara. „Myslíte si, že tímhle Jediho vyřídíte? Tím, že mu seberete světelný meč?“

„Pro začátek to stačí,“ mínil Huxley.

Mara zavrtěla hlavou. „Nestačí.“ Pohlédla na Sinkera a vyslala Sílu. Světelný meč v jeho ruce se náhle zažehl.

Sinkerovo poplašené vyjeknutí téměř zaniklo v typickém *klap-bzzz*. Oslnivě modrá čepel ožila. K Mařině překvapení Sinker zbraň nezahodil a neutekl, ale statečně ji držel dál. „Sinkere, co to kruci děláš?“ vyštěkl Huxley. „Není to hračka.“

„To nedělám já,“ protestoval Sinker; hlas měl o oktávu výš než předtím.

„Mluví pravdu,“ potvrdila Mara, než se stihl Huxley nadechnout. „A nedělá ani tohle.“

Znovu se natáhla po světelném meči a zamávala jím v Sinkero-vých rukou ze strany na stranu. Kluk se potácel ze strany na stranu spolu s mečem a svíral ho s pochmurným odhodláním někoho, kdo se ocitl na hřbetě divokého acklaye a neví jak seskočit.

Zbytek Huxleyho kumpánů se nejspíš cítil dost podobně. V prvních okamžicích vypukl šílený zmatek, jak se všichni poblíž Sinkera snažili uniknout z dosahu zbraně, která se v jeho rukou klátila jako opilý astrák. Ale pak se zastavili, ačkoli několik bystřejších usoudilo, že je čas zmizet úplně, a prchalo k východu.

„Nech toho, Jade,“ zasyčel Huxley. Už se neusmíval. „Slyšíš mě? Nech *toho!*“

„A co uděláte, když toho nenechám?“ opáčila Mara, dál točila světelným mečem a po očku sledovala Huxleyho blaster. Věděla, že ti ostatní nevystřelí, pokud se jim to nepřikáže nebo pokud je meč bezprostředně neohrozí, ale Huxley by mohl zapomenout, jaké zde měl cíle a priority.

Její risk se vyplatil. Všechny oči v kantýně se upíraly na Sinkera a neposlušný světelný meč, a nikdo nevěnoval nejmenší pozornost droidece, která nehybně stála jako na stráží na druhé straně místnosti.

Nevěnovali pozornost ani droidece, ani stěží viditelné špičce oslnivého zeleného světla, které nenápadně řezalo do podlahy výtahu kruh kolem jejich tří zahnutých nohou.

„Rozstřílím tě na milion slizkých kousků,“ odsekl Huxley. „A teď ho pusť, jinak –“

Svou hrozbu už nedokončil. Z druhé strany baru se náhle ozvalo zapraskání namáhaného kovu, podlaha výtahu se propadla a droideka se zřítily zpátky do sklepa.

Huxley se obrátil a cosi vztekle zaječel.

Kletba mu odumřela na rtech. Ve směru, v němž zmizela droideka, se nyní objevil černě oděný muž – vyskočil ze sklepa a přistál na okraji vyříznuté díry. Pozvedl na pozdrav nevelký válec ve své ruce a s dalším *klap-bzzz* se rozzářila zelená čepel.

Huxley zareagoval okamžitě a přesně tak, jak Mara čekala. „Sejměte ho!“ zakřičel a píchl po něm prstem.

Nemusel to říkat dvakrát. Z půlkruhu pistolníků za Mařinými zády vyšlehlo staccato blasterové palby. „A ty –“ dodal Huxley do rámusu, pozvedl blaster na Maru a chystal se stisknout spoušť.

Mara už byla v pohybu. Napůl se zvedla z křesla, popadla kamenný stůl za hranu a nadzdvihla ho. O zlomek sekundy později se Huxleyho výstřel odrazil od nakloněné desky stolu, neškodně přelétl Maře přes hlavu a vyvrtal další díru do stropu za ní. Zvedla stůl ještě výš a Huxleymu se náhle rozšířily oči, když si uvědomil, že na něj Mara hodlá těžkou desku shodit a i s křeslem srazit na podlahu.

Mýlil se. Zatímco se překotně snažil vyhrabat z křesla a uhnout před padajícím stolem dřív, než bude pozdě, Mara odkopla své křeslo z cesty. Nepřestávala svírat hranu stolu, zvedla nohy a vrhla se pod stůl.

S lehčím stolem by jí to nevyšlo – přistála by na zádech před svým křeslem a stůl by jí spadl do klína. Ale tenhle byl natolik masivní a měl tolik setrvačnosti, že se jí podařilo proklouznout pod hranou, která nyní padala zpátky k ní, přistát na podlaze, kde stůl původně stál, a přitáhnout si ruce k tělu dřív, než se hrana zřítíla na podlahu za ní.

Díky tomu zůstala těžká deska stolu mezi ní a zhruba dvaceti blastery, které jí mířily na záda.

Huxley, který byl stále úplně mimo, stačil pouze vyjeknout. Mara se vrhla vpřed, levačkou mu srazila ruku s pistolí ke straně a pak ho

popadla za košili a smýkla jím k sobě. Pravačkou hmatla do levého rukávu, vytáhla z pouzdra svůj maličký blaster a vrazila mu jeho hlaveň pod čelist. „Víte, jak to chodí,“ řekla. „Tak do toho.“

Huxley nabral vzduch do plic a v očích měl výraz čiré hrůzy. „Huxláci! Zastavte palbu! Zastavte palbu!“

Následoval okamžik očividné nerozhodnosti. Pak v celé místnosti blastery utichly. „Velmi dobře,“ řekla Mara. „Jak zní část dva?“

Huxleymu zaškubalo ve rtu. „Odhodte zbraně,“ zavrčel, otevřel ruku a nechal svůj vlastní blaster spadnout na podlahu. „Slyšeli jste? Odhodte je.“

Následovala další krátká pauza a pak tlumené zařinčení, jak ostatní následovali jeho příkladu. Mara sáhla po Síle, ale necítila žádný úskok. Huxley se vzdal a jeho kumpáni se nehodlali tomu rozhodnutí vzpírat. S blasterem stále přitisknutým k Huxleyho čelisti se Mara postavila a zároveň zvedla i svého zajatce. Rychlým pohledem přelétla každého z napůl rozmrzelých a napůl vydešených členů gangu, aby jim dala jasně najevo, k čemu by vedly unáhlené pokusy o hrdinství, a pak se obrátila k muži v černém, který kráčel k ní. „Ty sis té droideky nevšiml dřív, než ji Huxley nechal vyvézt sem nahoru?“ zeptala se.

„Ale všiml,“ ujistil ji Luke Skywalker. Vypnul světelný meč, ale nechal si ho připravený v ruce.

„A?“

Luke pokrčil rameny. „Byl jsem zvědavý, jestli stále ještě funguje. Fungovala?“

„Na kompletní bojový test nedošlo,“ odušila Mara. „Nevypadala moc pohyblivě a myslím, že je řízená ručně, a ne automaticky. Ale střílí nejspíš dobře.“

„Střílela,“ opravil ji Luke. „Bude potřebovat trochu opravit.“

„To nic,“ ujistila ho Mara a vrátila blaster zpátky do pouzdra ukrytého v rukávu. „Huxleyho lidé na to budou mít času až až.“

Pustila Huxleyho košili a odstrčila muže od sebe. „Tady je můj návrh. Než odletím, nechám vám na účet poslat dvacet tisíc kreditů. Ne proto, že by vám snad Karrde něco dlužil, ale jednoduše jako poděkování za to, jak jste jeho organizaci za ta léta sloužili.“

„Karrde je v tomhle ohledu trochu měkko srdcatý,“ dodal Luke.

„Ano, to je,“ souhlasila Mara. „Jenže já ne. Vezměte si je, užijte si je, ale ať vás už *nikdy* ani nenapadne dělat nám problémy. Jasně?“

Huxley se zatvářil, jako by mu někdo nacpal do úst hrst součástek z droidů, ale přikývl. „Jasně,“ zamumlal.

„Výborně.“ Mara se obrátila k Sinkerovi a nastavila dlaň. „Můj světelný meč, prosím.“

Sinker se vzhopil a vykročil k ní; světelný meč mu pořád bzučel v ruce. Zastavil se co nejdál od ní a podal jí ho. Mara převzala meč, vypnula čepel a pověsila si ho zpátky na opasek. „Díky,“ řekla.

Na druhém konci místnosti se otevřely dveře a dovnitř vtrhl mladý muž. Až po dvou krocích si uvědomil, že se něco stalo, a zmateně se zarazil. „Ehm... šéfe?“ zavolal na Huxleyho.

„Ať je to důležité, Fisku,“ varoval ho Huxley.

„Ehm...“ Fisk se nejistě rozhlédl kolem sebe. „Já – právě jsem dostal zprávu pro někoho, kdo se jmenuje Mara. Poslal ji –“

„Poslal ji Talon Karrde,“ vložil se mu do řeči Luke. „Mara se s ním má sejít na palubě *Errant Venture* co nejdříve v –“ Přimhouřil oči a zadíval se přes místnost na mladíka. „– v soustavě Domgrin.“

Fiskovi spadla čelist. „Eh... jo,“ vydechl. „Přesně tak.“

„Ano,“ řekl Luke téměř lhostejně. „Jo, a přišla zašifrovaná kódem Paspro-pět. To je ten, který začíná na usk-herf-enth – no, zbytek znáte.“

Kluk otevřel ústa ještě víc. Krátce zamrkal a přikývl.

„Tak to abychom radši šli,“ řekla Mara. Začala obcházet stůl, ale pak se zase zastavila. „Mimochodem,“ dodala s pohledem upřeným na Huxleyho. „Už nejsem *Jade*. Jsem *Jade Skywalker*. Tohle je můj manžel, Luke Skywalker. Mistr Jedi. V těchhle věcech je ještě lepší než já.“

„Jo,“ zamumlal Huxley a prohlížel si Luka. „To jsem pochopil.“

„Výborně,“ řekla Mara. „Na shledanou, Huxley.“

Ona a Luke zamířili ke dveřím širokou uličkou, která se jim jakoby zázrakem otevřela v hloučku přítomných. Za okamžik už byli venku na chladném večerním vzduchu.

„Velmi působivé,“ poznamenala, když vykročili ulicí ke kosmoportu a čekající *Jade Sabre*. „Kdy ses naučil tahat lidem z hlav takové podrobnosti?“

„Je to jednoduché, když víš, jak na to,“ odpověděl Luke s vážnou tváří.

„Aha,“ řekla Mara. „Nech mě hádat. Karrde ti poslal tu samou zprávu?“

Luke přikývl. „Přišla mi z lodi na komlink, když jsem slídl tam dole ve sklepě.“

„Přesně to jsem si myslela,“ řekla Mara. „A když se ti naskytl příležitost, neodolal jsi a zahrál sis na vševědoucího Jediho.“

Luke pokrčil rameny. „Nikdy neškodí, když tihle týpci z podsvětí mají trochu zdravého strachu z Jediů.“

„Snad ne,“ souhlasila Mara váhavě.

Luke na ni úkosem pohlédl. „Nesouhlasíš?“

„Já ti nevím,“ vzdychla. „Něco se mi na tom nezdá. Možná je to tím, že pomocí strachu vždycky vládl Palpatine.“

„Chápu, co chceš říct,“ přiznal Luke. „Ale tohle není úplně totéž. Spíš je to snaha vzbudit v nich strach ze spravedlnosti. A na slušné lidi bych samozřejmě nikdy nic takového nezkoušel.“

„Já vím,“ řekla Mara. „Mělo by to pomoci srovnat Huxleyho do latě. A o to asi jde.“ Netrpělivě mávla rukou. „To nic. Možná jenom cítím tíhu svojí minulosti. Takže co *přesně* bylo v té zprávě od Karrda?“

„V podstatě jen to, co jsem říkal,“ odpověděl Luke. „Máme se s ním a s Boosterem co nejdřív setkat u Domgrinu.“

„A poslal ji jak na *Sabre*, tak i Huxleyho lidem?“

„Zřejmě ano,“ pokrčil rameny Luke. „Asi s námi potřebuje mluvit opravdu nutně, když zprávy takhle zálohuje.“

„Právě jsem na to myslela,“ řekla Mara. „A vůbec mu to není podobné. Pokud ovšem,“ dodala zamyšleně, „někde nedoutná nějaká krize.“

„Ta přece doutná vždycky, ne?“ podotkl Luke suše. „Pojď, převedeme ty peníze a vypadneme odsud.“